

ЦВѢТНИ ЯЙЦА.

На полянка срѣдъ гората за-
удря барабанъ.

— Т-р-р-р-та-та-та! Т-р-р-р-
та-та-та!

Надникнаха задъ хрестала-
цитѣ малки зайчета. Посбутаха
се. Питатъ: „Какво се е слу-
чило?...“ Зачуха задъ долища
и рѣтлини старитѣ. Хукнаха
презъ ливади и стърнища. Зна-
ятъ — нѣкаква заповѣдь ще има.
Насъбраха се. Чакатъ. Огледа
глашатаятъ — всички ли сж
събрани. Поглади мустакъ и
викна:

— Слушайте, зайци горски
и полски! Тази нощъ по месе-
чина, всички на Божурова по-
ляна! Царьтъ на съборъ ви вика!
Т-р-р-р-та-та-та! Цѣлото заешко
племе царьтъ на съборъ събира!

*

Мръкна. Повѣ вѣтрець. За-
мириса на билки и дива люляка.
Задъ баира надникна месецътъ.
Челедь по челедь, насъбра се
заешкиятъ народъ на Божурова
поляна. Свиха послушно уши
всички и зачакаха. Ей ги присти-
гнаха и царьтъ и царицата. Сед-
на царьтъ на сухъ чуканъ, по-
изкашли се и рече:

— Слушай, мое заешко пле-
ме, зайци юнаци чутовни! Дъл-
гички бѣха нашитѣ пости. Цѣла-
та зима мжжки говѣхме... и
днесъ станахме кожа и кости.
Корени сухи, кори горчиви... и
още малко не ще сме живи.

